

Ifølge Andragendet paalagdes det i August Maaned 1886 Byraadet af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet at indsende et døvstumt Pigebarn til Kellers Anstalt. Da Faderen i flere Aar havde nydt Fattighjælp, hvilken var bleven refunderet Kommunen af Statskassen, fordi han havde erholdt udstedt extraordinært Hjemstedsbevis, forment man, at Udgiften til Barnets Ophold og Undervisning paa Anstalten, 280 Kr. aarlig, ogsaa maatte kunne blive Gjenstand for Refusion af Statskassen og androg derfor Indenrigsministeriet om en saadan. Man fik imidlertid det Svar, at da flige Udgifter efter de gjældende Regler ikke betragtedes som Fattighjælp, havde man ikke i Lov af 9de Marts 1872 § 4 Hjemmel til at refundere dem af Statskassen. Da Byraadet imidlertid forment, at i nærværende Tilfælde, hvor Barnet eller dets Forældre intet ordinært Forpørgelsessted havde her i Landet, og hvor dets Tilstedeværelse i Ribe Kommune skyldtes den Omstændighed, at de som Trængende vare blevne hjemsendte fra Slesvig, kunde de Regler ikke bringes til Anvendelse, som gjælde under almindelige Forhold, hvor der er Gjensidighed mellem de enkelte Kommuner, indgav man et nyt Andragende til Indenrigsministeriet, hvori man anmodede om eventuelt ad Lovgivningens Vej at søge Forholdet saaledes forandret, at Kommunen kunde faae disse Udgifter refunderede af Statskassen. Da Ministeriet ogsaa afslog dette, henvender man sig nu til Folkethinget, og idet man bemærker, at Kommunen for Statskassens Regning forpørger et stedse og stedse stigende Antal Familier, som paa forskjellig Maade ere Kommunen til megen Besvær, og formener, at i hvert Fald Billighed taler for, at den ikke yderligere skulde have Byrder, som den før omhandlede, andrager man om Thingets Medvirkning til, at der enten ad Lovgivningens Vej eller paa anden Maade kunde ydes Kommunen Refusion fra Statskassen for, hvad dette Barns Ophold paa Anstalten allerede har kostet og fremtidig maatte koste, samt for de Udgifter den i lignende fremtidige Tilfælde maatte faae, i hvilken sidste Henseende bemærkes, at der er endnu et døvstumt Barn af samme Fader, som snart maa sendes til Anstalten, og hvorved Kommunen altsaa vilde komme til aarlig at udrede 560 Kr.

Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Indenrigsministeren.

91. Fra Husmand Kr. Knudsen Jensen af Seistrup om Erstatning for Tab ved smitsom Sygdom blandt hans Svin. (Indbragt den 7de Februar af Folkethingsmanden for Ribe Amts 3die Valgkreds, Bust.)

Andrageren bemærker, at i Oktober 1888 blev hans Svinebesætning, bestaaende af 3 Stykker, angreben af miltbrandartet Rosen, og at han mistede dem alle. Han angiver deres Værdi til 100 Kr., og da han er ufornuende, er dette Tab meget føleligt for ham. Da Indenrigsministeriet paa et Andragende om Erstatning har svaret, at der ikke haves Hjemmel til i Tilfælde som det foreliggende at tilstaa nogen saadan af Statskassen, henvender han sig nu til Folkethinget for ved dets Hjælp at erholde den.

Udvalget gjør ingen Indstilling.

92. Fra Smed S. Pedersen af Sæby pr. Glyngøre Station om Erstatning for et ham ved en Hedebrand tilspøiet Tab. (Indbragt den 12te Februar 1889 af Folkethingsmanden for Viborg Amts 1ste Valgkreds, Dalsgaard.)

Andrageren forklarer, at den 18de Juni 1887, umiddelbart efter, at Middagstgoet fra Glyngøre til Skive havde passeret hans Hede, opstod der i denne en Brand, hvorved Hyngen afbrændte paa ca. 9 Tdr. Land af hans Lod, og hvorved han, som med Familie sidder i smaa Kaar, led et føleligt Tab. Da han forment, at Branden var opstaaet ved Gnist fra Lokomotivet, ansøgte han Generaldirektoratet for Statsbanerne om Erstatning for det ham ved Branden paaførte Tab, men modtog det Svar, at, da et Eftersyn strax efter Branden havde godtgjort, at Lokomotivets Gnistfanger og Afstak var i forskriftsmæssig Stand, kunde man ingen Erstatning yde ham. Paa et lignende Andragende til